

Kirstin Rozema

ZO ANDERS

Roman



Kirstin Rozema

Zo anders



Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Silke maait om zich heen om haar telefoon te traceren, die een onbekend en vooral onaangenaam geluid maakt. Het haalt haar uit haar prettige droom, en ze weet eerst niet goed waar ze is en waar het geluid vandaan komt. Dan beseft ze dat het de wekker moet zijn. Of een ringtone. Maar niet de hare, want haar telefoon ligt in de lade van het nachtkastje. Zodat ze er geen last van heeft. Haar telefoon zou sowieso niet zulke muziek produceren.

Waarom moeten we al wakker worden? vraagt ze zich af. Het is nog veel te vroeg. Tot ze beseft dat ze het mis heeft.

Is het echt wel zo vroeg? Of is ze gewoon nog zo moe? Wat heeft ze geslapen vannacht, drie of vier uurtjes? Hooguit.

Langzaam komt Silke terug in de realiteit. Het is de laatste dag van haar vakantie met haar zus Mirthe, en het is Mirthes telefoon die zo'n akelige jengel produceert. Keurig op tijd overigens, want het is bijna acht uur, dus ze moeten over een uur in de ontbijtzaal zitten.

'Mirthe...' roept ze naar de andere kant van de kamer, waar haar zus slaapt. Er komt geen reactie, geen enkel geluid.

'Mirthe, wakker worden!' roept Silke iets harder, omdat ze moeite moet doen om over het geluid van Mirthes wekker heen te komen. Hoe bestaat het dat haar zus daar niet wakker van wordt? Ze grijpt een slipper van de grond en gooit die in de richting van haar zus. Een luid gekreun bevestigt haar

geslaagde worp: Mirthe begint wakker te worden.

‘Zet alsjeblieft dat gejengel uit. De halve gang is ondertussen wakker,’ roept Silke naar haar. Mirthe heeft haar blijkbaar eindelijk gehoord. Langzaam gaat ze rechtop zitten en ze pakt haar mobieltje. En dan eindelijk stopt de doordringende beat.

Heerlijk. Wat een rust, denkt Silke. En met haar denken vast alle andere gasten op deze gang hetzelfde.

‘Goedemorgen, lieve Silke,’ begroet Mirthe haar poeslief, maar Silke ziet dat ze al volledig in de wereld van haar peperdure witte iPhone verzonken is. Een mompel is voldoende, besluit Silke, voor ze richting de badkamer vertrekt. Ze sluit de deur en vergrendelt hem. Deze ruimte is nu voor haar. Ze heeft wat tijd voor zichzelf nodig. Het maakt Mirthe toch niet uit; die vermaakt zich voorlopig wel met haar social media.

Silke loopt naar de wasbak en kijkt in de spiegel. Daar staat een moe mens. Maar ze ziet ook iets wat haar helemaal niet aanstaat. Wat ook helemaal niet bij haar past. In de spiegel kijkt een geërgerde vrouw haar aan, met kreukels van het slapen en zelfs hier en daar een rimpel. Tenminste, als ze heel goed kijkt. Een rimpel op haar voorhoofd en o gruwel, ze heeft zelfs heel lichtjes zichtbaar van die verticale rimpels naast haar mond. Van het boos kijken. Van het chagrijnig zijn.

Zelf beseft ze het maar al te best. De vrolijke Silke is verdwenen, hier staat haar zure alter ego. Ja, zo moet ze haar spiegelbeeld maar noemen. Die vrouw in de spiegel staat haar niet aan. Die heeft ongeveer tien dagen geleden bezit genomen van de levenslustige Silke, die zoveel zin had in deze vakantie. Samen met haar zus bijtanken in de zon. Op Menorca. Maar op het vliegveld kwam ze erachter dat het daar al misging. Toen kwam de andere Silke langzaam maar zeker tevoorschijn, en die had er weinig moeite mee die andere persoonlijkheid over te nemen.

Maar niet vandaag. Vandaag is er geen plaats voor rimpels, voor boze trekken en voor gedachten jegens Mirthe die het

daglicht niet kunnen verdragen. Juist deze laatste dag van de vakantie wil ze zichzelf zijn. Haar vrolijke, positieve en opgewekte zelf.

Ze loopt een beetje dichters naar de spiegel toe, tot haar neus bijna het glas raakt. En dan grijnst ze breed. Ze stapt iets achteruit om het resultaat te bekijken. Kijk, dit bevalt haar veel beter! Achter elkaar probeert ze een aantal gezichtsuitdrukkingen, en ze is blij dat ze alleen in de badkamer staat. Wanneer iemand dit zou filmen en op YouTube zou zetten, zou ze viral gaan onder de titel 'Jonge vrouw trekt gekke bekken naar zichzelf in de spiegel'.

Maar het werkt: Silke voelt haar gezicht ontspannen. Met haar wijsvinger masseert ze de denkbeeldige rimpel op haar voorhoofd en ze trekt hem glad. Ze spant de spieren in haar gezicht aan en ziet de vermoeidheid wegglijden.

'Ik ben een mooi mens, ik ben een mooi mens, ik ben een mooi mens.' Dat herhaalt ze een aantal keren tot ze er zelf weer in gelooft. Bijna dan. Ze is meestal een mooi mens. Deze vakantie kwam dat iets minder naar voren. Maar goed, dat heeft ze ook aan zichzelf te danken. Want zij is degene die tegen haar zus heeft gezegd dat die hun vakantie mocht regelen. Ze heeft er zelfs 'dan maar' bij gezegd: 'Nou, regel jij onze vakantie dan maar.' Niet zo'n slimme zet, en dat had ze kunnen weten. Het enige wat Silke had aangegeven, was dat ze naar Menorca wilde.

Silke hangt haar zijden nachthemdje aan het haakje en pakt een badhanddoek uit het kastje onder de wasbak. Ze moet even glimlachen als ze ziet dat er nog keurig twee schone handdoeken liggen. In het begin van de vakantie waren ze zomaar ineens op. Mirthe doucht namelijk graag en veel. Tijdens de vakantie, als ze veel zwemmen, gebruikt ze met gemak vijf handdoeken op een dag. Het hotel brengt natuurlijk elke dag schone handdoeken, maar het tempo waarmee Mirthe ze erdoorheen jaagt, is niet bij te benen. Daarom heeft Silke haar al op dag twee toegesproken en gezegd dat Mirthe

moet doen wat ze wil, als ze maar zorgt dat er minstens één handdoek blijft waarmee ze zich kan afdrogen na het douchen. Sindsdien hoeft ze zich niet meer af te drogen met een gebruikte handdoek van Mirthe. Hoeveel ze ook van haar zus houdt, zó close zijn ze nu ook weer niet.

Wanneer ze even later ingezeept onder de heerlijke regendouche staat, glijden de kleine ergernissen van deze ochtend definitief van haar af. Straks gaan ze heerlijk ontbijten, en daarna worden ze opgehaald om naar het vliegveld te gaan. Best jammer, als ze eerlijk is. Want dan is de vakantie voorbij. Aan de andere kant is het ook prettig dat ze dan weer haar eigen gang kan gaan. Dat vooruitzicht is ook overweldigend heerlijk. Ze krijgt er bijna kippenvel van.

Ze doucht langer dan normaal. Zo lang dat Mirthe op een gegeven moment op de deur staat te bonken.

‘Hé, ben je al gesmolten?’ vraagt ze grappend. ‘Ik wil er ook nog in voor we gaan ontbijten!’

‘Bijna klaar!’ roept Silke. Ze spoelt de laatste zeepresten van zich af, eerst met warm en dan met koud water, en draait dan eindelijk de kraan dicht. Op haar gemak droogt ze zich af en smeert zich in met de bodylotion die ze hier bij een outlet heeft gekocht. Normaal gunt ze zichzelf zulke dure producten niet. Alleen tijdens de vakantie. Dan mag ze van zichzelf losgaan. En dan bleek Mallorca een leuke plek om haar geld uit te geven.

Dat vond Mirthe trouwens ook. Die heeft zeven paar schoenen gekocht, plus allemaal merkkleding. En nog allemaal dingen waar op het strand verkopers mee rondliepen. Merkkleding is aan Silke niet besteed, het zit niet in haar aard om geld over de balk te smijten. Maar die hebbedingetjes op het strand en op de boulevard waren soms toch te moeilijk te weerstaan.

Nog een bons op de deur. ‘Hé, je bent toch klaar met douchen? Ik hoor hem niet meer lopen. Doe de deur eens open.’

Silke slaat de handdoek om haar lichaam en doet dan de

badkamerdeur van het slot. ‘Ik was nog even bezig met mijn beautyritueel, maar je mag wel vast onder de douche terwijl ik bij de wastafel bezig ben.’

‘Hoezo heb jij ineens een beautyritueel?’ vraagt Mirthe. ‘Je gaat normaal altijd zó de deur uit. Ik heb nu nog maar tien minuten!’

‘Opschieten dus. Je hebt vast in de tussentijd je koffer al ingepakt?’ geeft Silke terug, wel wetend dat Mirthe dat uiteraard nog niet heeft gedaan. Dat doet ze ongeveer vijf minuten voor de bus komt, om dan volledig in paniek van alles kwijt te zijn en erachter te komen dat het niet in haar koffer past. Silke kent haar zus. Ze moet er zelfs stilletjes al om lachen. Omdat ze weet dat zij zo goed zal zijn om Mirthe toch te gaan helpen, omdat ze die stress zelf niet wil. Alles komt goed, dat zul je zien!

Maar eerst kleedt ze zich aan. Ze heeft een fantastisch lingersetje gekocht dat erom smeekt gedragen te worden onder het zonnige jurkje dat ze hier voor een prikkie op een marktje kocht. Alles zit als gegoten, en tevreden kijkt ze in de spiegel, die op de kamerdeur geplakt is. Ze is tevreden met wat ze ziet. Alleen die slippers, die werken niet onder dit perfecte plaatje. De schoenen die ze heeft klaargezet voor in het vliegtuig, doen deze outfit ook geen eer aan. Zal ze dan toch...? Het volgende moment heeft ze haar koffer op het bed gezet en graaft ze er het zakje met gele sandaaltjes uit. Haar voeten glijden erin, en dan moet ze even diep ademhalen wanneer ze zichzelf bekijkt. De ketting die ze op het strand kocht – ja, ze trapte er met open ogen in – staat geweldig en lijkt gemaakt voor dit jurkje. Wanneer ze haar nieuwe witte spijkerjasje even voor de vorm over haar jurkje aantrekt, is ze trots op zichzelf: hier staat inderdaad een mooie vrouw! Zonder twijfel.

Ze trekt gauw haar jasje weer uit en schopt voorzichtig de sandaaltjes van haar voeten. Voorlopig redt ze het nog wel op slippers. Die zijn elegant genoeg voor de eetzaal. Dan

gaat ze verder met het inpakken van haar koffer. Ze stopt alles er zo netjes mogelijk in, zodat ze er thuis niet te veel werk mee heeft. Ondertussen staat Mirthe onder de douche uit volle borst te zingen. Silke moet erom lachen en besluit dat een inschrijving voor *The Voice of Holland* niet nodig is. Gelukkig heeft Mirthe andere talenten. Waar Silke er zelfs weleens wat van zou willen lenen.

Wanneer haar spullen ingepakt zijn en ze zelfs haar handbagage al geordend heeft, klopt Silke maar eens op de badkamerdeur.

‘Schiet je op? Als we nu naar beneden gaan, kunnen we nog ontbijten voor de transferbus komt.’

Het blijft even stil. Ze ziet voor zich hoe Mirthe afweegt wat ze zal doen: opschieten en meekomen, of blijven treuzelen en het ontbijt overslaan. Silke weet al welke optie het gaat worden, en dat bevestigt Mirthe door te zeggen dat ze geen tijd heeft om te ontbijten, omdat Silke veel te lang in de badkamer heeft gestaan en zij daardoor geen tijd heeft. Bovendien moet ze haar koffer nog inpakken, dus Silke mag wel gaan en dan blijft zij wel achter om alles te regelen.

Silke knikt. Goed dan. ‘Tot straks en succes!’ wenst ze Mirthe, terwijl ze toch haar sandaaltjes maar aantrekt en het jasje alvast in haar handbagage stopt, voor het geval zuslief op het idee komt dat het haar beter staat en zij straks zit te klappertanden van de kou tijdens de vlucht. Daarna stift ze haar lippen, stopt een lok haar achter haar oor en pakt de keycard van de kamer. Ze trekt de deur extra hard achter zich dicht zodat Mirthe gehoord moet hebben dat ze toch weg is gegaan. Silke besluit straks een broodje voor haar in te pakken, zodat ze toch iets kan eten. Daar zal haar zus haar niet op kunnen pakken.

Onderweg naar de eetzaal kijkt ze op haar mobiel en ze ziet dat het al kwart over negen is. De bus komt om tien uur, dus ze moet nog opschieten ook. Ze huppelt net iets sneller richting de lift en wacht tot die voor haar opengaat. Het is

druk vanmorgen, merkt ze al snel. Het alternatief, de trap, is geen optie. Niet op deze hakken. Dus ze wacht netjes tot de deuren voor haar opengaan en wurmt zich in de lift. Waar ze oog in oog komt te staan met de vakantieliefde van haar zus.

‘Suzan...’ begroet hij haar.

Ze bijt op haar tong om hem niet te verbeteren.

‘Gerrit...’ zegt ze expres verkeerd, want ze weet nog precies dat hij Gerard heet. Ze weet ook dat hij ontzettend bruine benen heeft, maar spierwitte billen waarop een tattoo met de naam van zijn favoriete voetbalclub prijkt. Blijkbaar speelt die club niet goed genoeg om hem zichtbaar te dragen. Of misschien... nee, ze wil niet aan het idee denken dat dit en plein public aan anderen getoond wordt. Het is al erg genoeg om hem aan te kijken met dit stukje informatie over hem, want dankzij Mirthe weet ze meer dan haar lief is over de billen van deze man.

‘Wanneer vertrekken jullie?’ vraagt hij schuchter. Blijkbaar is zijn zelfverzekerdheid ’s nachts groter dan nu in de lift, waar ze met nog minstens zes anderen in staan.

‘Over ongeveer een halfuur,’ vertelt ze hem, en ze baalt van de tijd die vanmorgen zo snel voorbij lijkt te gaan. Uitgebreid ontbijten zit er niet in.

Wanneer de lift zich weer opent en Silke snel richting eetzaal wil gaan, wil Gerard haar ineens nog van alles vertellen. Maar ze heeft geen tijd. Ze wil eten, ze wil nog een broodje voor Mirthe scoren, haar bagage uit de kamer halen en die geweldig mooie, hippe sandalen met gruwelijk hoge hakken verruilen voor toch maar die minder elegante ballerina’s waar ze tenminste wel fatsoenlijk op kan lopen. Dus scheidt ze Gerard af met de mededeling dat Mirthe boven is en dat ze nu echt geen tijd heeft, en loopt dan zo snel ze kan zonder haar benen te breken naar de eetzaal.

Juan, die in het restaurant werkt, begroet haar met een vriendelijk knikje en kijkt haar een moment vragend aan. Ze snapt dat hij zich afvraagt waar haar zus blijft. Silke schudt

haar hoofd ten teken dat Mirthe niet komt en loopt naar het buffet. Snel kijkt ze op haar mobiel hoeveel tijd ze nog heeft: nog vijfendertig minuten voor ze buiten moeten staan. Dus tijd voor koffie, sap, een roereitje met bacon en een fruitsalade. En een broodje voor Mirthe om mee te nemen in een servetje.

Ze laadt haar dienblad vol en snoept alvast een stukje bacon. Vandaag mag het; ze hebben nog een lange reis te gaan. In no-time weet ze alles weg te werken zonder ongegeneerd te schrokken. Het lukt haar zelfs schoon te blijven, iets wat voor haar toch vaak een uitdaging is. Een vlek door gemorste yoghurt, een koffievlek, of ei dat net besloot van haar vork te vallen toen die vlak voor haar mond balanceerde. Allemaal typische Silke-ongelukjes, waar haar moeder keer op keer weer over weet te beginnen wanneer ze elkaar zien en Silke net niet helemaal vlekkeloos verschijnt. Maar vandaag gaat het goed.

Ze rolt het broodje voor Mirthe netjes in een aantal servetjes, drinkt haar laatste slokje koffie, neemt afscheid van Juan en doet hem maar de groeten van Mirthe. Dat zou ze vast gezegd hebben, als ze erbij was geweest. Daarna strompelt ze terug naar de kamer – lopen op deze sandalen moet ze duidelijk nog oefenen. De afstand tussen de lift op hun verdieping en de kamerdeur legt ze blootsvoets af. Veel beter. Ze verheugt zich op haar normale schoenen en bombardeert deze sandaaltjes tot visiteschoenen. Aantrekken, naar de auto lopen, van de auto naar het visiteadres lopen en daar op de bank gaan zitten. Dat gaat ze redden op acht centimeter naaldhakken. Meer niet. Waar zat ze met haar verstand toen ze deze sandalen kocht? Waarschijnlijk bij het feit dat het een koopje was, want dat was het, waardoor ze niet meer nadacht over de bruikbaarheid.

Ze loopt de kamer binnen met het broodje onder haar kin, haar schoenen in haar linkerhand en de keycard in haar rechterhand, en treft Gerard en Mirthe op bed aan.

‘Mirthe!’ roept ze gegeneerd. ‘We moeten weg!’ Ze gooit het broodje op de grond en legt de sandalen op de kast, en ziet gelijk haar vergissing.

Mirthe schijnt het nogal grappig te vinden en smoezelt nog even verder met die vent. Silke draait zich om om toch dat broodje maar op te pakken, dat gelukkig goed ingepakt zit in al die servetjes. Ondertussen lijken Gerard en Mirthe niet van plan om in actie te komen.

‘Mirthe! Kom op, zeg! We moeten weg, nú!’ roept Silke. Ze graait in haar tasje naar de sleutel van haar koffer en probeert die verwoed open te krijgen. Uiteraard gaat dat niet zoals ze dat wil, en pas na drie pogingen klikt de koffer open. Ze grist de ballerina’s eruit, gooit de sandalen erin en sluit de boel af. Dan trekt ze de schoenen aan, kijkt nog snel even in haar weekendtas of haar paspoort en reispapieren grijpklaar liggen, sleurt de koffer van het bed en stormt de deur uit.

‘Nog twaalf minuten, en ik wacht niet op je,’ roept ze nog, en ze gooit de deur achter zich dicht. Lekker ladylike, maar waar is Mirthe dan ook mee bezig? Dat doe je toch niet? Wat als ze de bus mist?

Haar moeder ziet haar aankomen als ze het hoort. ‘Je zus achterlaten in het hotel, Silke, dat dóé je toch niet?’ Ze hoort het haar zo zeggen. Silke kan nog aandragen dat mama’s lieveling ook iets deed wat niet door de beugel kon en dat het onzin was om op haar te gaan wachten als haar lippen vastgeplakt waren aan die van een of andere hotelgast, maar het zou niet uitmaken. Mirthe kan bij moeder niks verkeerd doen.

Ze propt zich in de alweer overvolle lift, checkt een paar minuten later uit bij de balie en gaat met haar koffer en de weekendtas buiten zitten, in afwachting van de bus. Mirthe is nog nergens te bekennen. Hoe kwaad Silke ook op haar is, ze begint ’m nu wel te knijpen. Wat als Mirthe echt niet op tijd is? Wat moet ze dan? Gaat ze echt weg zonder haar?

Maar op het moment dat de bus voor haar neus stopt,

staat ook Mirthe achter haar. Met een grote glimlach op haar gezicht. En make-up die niet meer feilloos zit. Silke veegt een smeer lipstick van haar kin en Mirthe moet nog harder lachen. Van opluchting moet Silke nu ook lachen. Het is gelukt: ze staan klaar voor de terugreis.

Mirthe stapt zorgeloos de bus in en ploft later naast het raam neer. Silke blijft achter met hun koffers, die ze in het bagageruim onder in de bus zet, samen met de chauffeur. Vijf minuten later vertrekken ze. Silke heeft geen keuze en gaat naast Mirthe zitten, omdat er verder geen vrije plaatsen meer zijn. Zij zijn de laatsten die opgehaald worden, en ze hoeven dan ook hooguit een kwartier in deze overvolle bus te zitten met jongemannen vol testosteron en giechelende meiden, voor ze op het vliegveld aankomen. Dat overleeft ze vast wel.

Ze is toch nog opgelucht wanneer ze bij het vliegveld aankomen en ze de bus uit kunnen. Silke pakt haar eigen koffer en weekendtas en laat Mirthe haar eigen spullen opzoeken. Dat gaat gepaard met dramatische zuchten, want er zijn nog meer mensen die hun bagage willen hebben en die zijn net als Silke net even iets sneller uit de bus gekomen dan Mirthe. Silke wacht terwijl haar zus zuchtend en steunend haar koffer uit de bus haalt.

Wanneer Mirthe ineens als een blad aan een boom omslaat, is Silke uiterst verbaasd. Maar dan ziet ze de reden voor die verandering. Het blijkt tot haar grote verbazing Gerard te zijn, die – en dat is natuurlijk best aardig van hem – een taxi heeft genomen om Mirthe uit te zwaaien. Nu heeft Mirthe ineens razendsnel haar koffer te pakken en dropt die bij Silke, terwijl ze even later Gerard in de armen valt alsof ze elkaar in geen maanden hebben gezien. Silke voelt haar wangen weer rood worden door de plaatsvervangende schaamte en kijkt de andere kant maar uit. Dat is maar beter ook, want er wordt hevig gezoend, en Gerard weet niet zo goed waar hij z'n handen moet houden. Dat het netter is om dat niet in het openbaar op Mirthes billen te doen, is hij door zijn

hartstocht blijkbaar vergeten. Ze zoenen dat het een lieve lust is, tot Silke vindt dat ze er een eind aan moet maken.

‘Mirthe, er kijken kinderen mee en we moeten inchecken!’ roept ze in hun richting. Ze kijkt even met een schuin oog of Mirthe reageert, maar waar ze ook op reageert, het is niet op Silke.

‘Mirthe, kom op!’ schreeuwt Silke dus nog een keer. Wanneer er weer geen reactie komt, vindt Silke het genoeg geweest. Ze hangt haar weekendtas om haar schouder en pakt haar koffer. ‘Ik zie je later wel,’ roept ze richting Mirthe en ze loopt weg. Even later verschijnt Mirthe rennend naast haar, met koffer en al.

‘Je kunt die koffer toch niet zomaar laten staan?’ snauwt ze. ‘Wat als hij gestolen was? Dan was het jouw schuld, als je dat maar weet!’

‘Wiens koffer was het ook weer?’ vraagt Silke en ze kijkt haar zus bedenkelijk aan. Ze moet even voet bij stuk houden én ze moet proberen boos te blijven kijken, zodat Mirthe snapt dat op tijd door de douane komen belangrijker is dan voor de zoveelste keer afscheid nemen. Ze mag niet laten doorschemeren dat ze blij is dat Gerard nu verleden tijd is en dat Mirthe tot haar opluchting op tijd naast haar staat. Ruim op tijd ook nog.

‘Jij had meer belangstelling voor die vent dan voor je koffer, dus dan is het niet mijn probleem, toch?’

Mirthe wil haar een antwoord toewerpen, ziet Silke, maar ze bedenkt zich. Silke heeft hoe dan ook gelijk en dat weet Mirthe ook.

Ze lopen naar binnen en Silke herinnert Mirthe aan het broodje dat ze voor haar heeft meegenomen.

‘Gooi maar weg,’ zegt Mirthe. ‘Ik heb geen trek. Het heeft ook al op de grond gelegen.’

Silke wil verontwaardigd haar mond opendoen en haar zus eraan herinneren dat ze er meerdere servetjes omheen gewikkeld had, maar ze heeft geen zin om hier energie aan te

verspillen. Dit is zo typisch een Mirthe-actie dat het eigenlijk verspilde moeite was om überhaupt een broodje voor haar mee te nemen. Ze pakt het broodje uit haar tas en besluit het lekker zelf op te eten. De vijfsecondenregel die ze normaal ook hanteert, is hier nauwelijks van toepassing geweest. Voor het pakketje de grond raakte, had ze het alweer vast. Het kan haar niet schelen.

Ondanks het feit dat ze stevig heeft ontbeten, heeft Silke best wel weer trek. Ze haalt de servetjes van het broodje af en neemt een grote hap. Mmm, lekker. Mirthe weet niet wat ze mist.

Even later staan ze in de rij voor de bagageafhandeling. Ze lopen vervolgens door en belanden op gevaarlijk terrein: de taxfreezone. Silke ziet aan Mirthes blik dat ze los wil gaan. Eerlijk gezegd is ze zelf ook best benieuwd wat er te koop is. Er is nog ruimte in haar vakantiebudget, en bovendien hebben ze nog genoeg tijd.

Mirthe vindt een leuke kledingwinkel waar ze een erg leuk vestje uitzoekt, en Silke valt voor een hippe blouse met bijpassend hemdje, en een rok en een culotte in hetzelfde patroon als het hemdje. Daarmee is haar vakantiegeld meteen op, maar heeft ze ontzettend leuke kleren die ze ook op haar werk kan dragen. Ze is zeer tevreden met haar buit.

Wanneer ze wil afrekenen, hoort ze ineens een gil. Verschrikt draait ze zich om. Mirthe maait in haar tas en kijkt paniekerig om zich heen. 'M'n portemonnee is weg!' roept ze en ze gooit even later de complete inhoud van haar tas op de balie. Silke geneert zich enigszins, maar zegt er niets van. Zelf zou ze ook schrikken als ze haar portemonnee kwijt was.

'O nee,' zegt Mirthe dan ineens, 'ik weet het alweer: die heb ik in mijn koffer gestopt. Voor de veiligheid, zodat hij niet gestolen kan worden in de cabine.'

Silke kijkt haar aan en schudt haar hoofd van ongeloof. Werkelijk? Denkt ze dan echt dat iemand haar tas uit het bagagerek boven de stoelen gaat halen en daar haar porte-

monnee uit gaat halen, terwijl zij erbij zijn? Wat een verstand. Nog los van het feit dat de kans niet ondenkbeeldig is dat je de ingecheckte koffer kwijtraakt, getuige de vele koffers die pas dagen later op hun bestemming aankomen. Wat zou Mirthe dan doen, hoe wil ze thuiskomen zonder portemonnee, en hoe is ze van plan daar boodschappen te gaan doen?

Silke haalt diep adem en probeert zich in haar zus te verplaatsen. En in plaats van boos te worden, moet ze ontzettend lachen. Wat een actie! Dit had zij ook kunnen bedenken. Zo maf doet ze zelf af en toe ook.

Mirthe staat er zo verloren bij dat Silke haast medelijden met haar krijgt.

‘Weet je wat, ik reken het voor nu even allemaal af. Als je belooft niet te gek te doen, is dat geen probleem. Ik stuur je straks thuis wel een Tikkie, dan maak je het me een dezer dagen maar een keer over,’ stelt ze voor.

Mirthe kijkt haar met grote ogen van blijdschap aan. ‘Je bent de beste,’ fluistert ze, en Silke krijgt een dikke knuffel.

‘Dat weet ik toch,’ zegt Silke grijnzend, en ze geeft Mirthe een dikke zoen op haar wang. ‘Nou, pak ze, voor iemand anders er met dat vestje vandoor gaat. Heb je trouwens die hemdjes met dat kant gezien? Die passen perfect bij je broek! Kom, neem die ook mee, we zijn nu toch bezig met over de balk smijten!’

Wanneer ze de vliegtuigtrap beklimt, klinkt er een andere mantra in Silkes hoofd dan ze in eerste instantie bedacht had: het ‘nooit meer, nooit meer’ dat ze vastberaden wilde denken, is toch een stuk milder geworden. ‘De volgende keer Menorca’ past ook goed in het loopritme. Ze had simpelweg niet alles aan Mirthe moeten overlaten. Daarvoor kan ze alleen maar de hand in eigen boezem steken, want het was gemakzuchtig. Natuurlijk had ze weinig tijd en ze had vooral geen zin, maar dit had ze kunnen weten. En over het algemeen heeft ze een heel leuke tijd gehad, ook al waren er uiteraard enkele ergernissen.

Eenmaal in het vliegtuig hebben ze toch wel trek en dorst, vooral omdat Silke ook nog niets gedronken heeft na dat broodje. Ze schrikt van de absurde prijzen die ze vragen voor een simpel drankje, maar vooruit dan maar, het is niet anders. Wanneer Mirthe dan eigenlijk ook nog wel wijn wil drinken en te geïnteresseerd naar de taxfreekaart kijkt, waarschuwt Silke haar dat ze het allemaal optelt bij het Tikkie dat haar zus krijgt wanneer ze thuis zijn. Daarna zet ze haar koptelefoon op en zet een muziekje aan. Ze pakt haar boek en sluit zich af voor de wereld.

Ruim tweeënhalve uur later staan ze met hun koffers en tassen bij de kaartjesautomaat van de NS. Nu Silke toch al een rekening aan het bijhouden is, vindt Mirthe het handig als zij ook de treinkaartjes voorschiet. ‘Dan hoef ik mijn portemonnee niet uit mijn koffer te halen.’

‘Geen probleem,’ zegt Silke. Ze voert hun bestemming in en ziet dat ze vijfenveertig euro moet afrekenen.

‘Kunnen we niet eerste klas reizen?’ vraagt Mirthe. ‘Ik ben afgepeigerd, en in de tweede klas is het vaak zo druk.’

‘Sorry, Mirthe, maar ik heb dat geld er niet voor over. Als jij in de eerste klas wilt, zal ik het voorschieten, maar ik koop zelf een kaartje voor de tweede klas.’

Mokkend gaat Mirthe akkoord. ‘Pff, wat jij wilt. Ik wil niet in mijn eentje zitten, zo saai.’

Gelukkig hoeven ze niet lang te wachten op de trein, en tien minuten later vertrekken ze naar huis, Silkes huis welteverstaan. Silke ploft neer in een lege coupé, pakt direct haar boek en haar oordopjes en sluit zich af voor haar zus. Net zo saai als in verschillende coupés zitten, maar Silke heeft even geen behoefte aan gebabbel. Mirthe is in een onberekenbare bui. Het is Jantje huilt of Jantje lacht. Dat gedrag vertoont ze al een paar dagen, en Silke heeft niet gevraagd wat er aan de hand kan zijn. Als Mirthe iets wil delen, hoeft ze het maar te zeggen. Maar blijkbaar kan en wil ze het zelf oplossen, dus hoeft Silke geen moeite te doen om haar op te beuren.

Blijkbaar zit ze nu ook weer in die bui, want na de aankopen op het vliegveld doet ze alleen maar vervelend. En daar heeft Silke op dit moment geen zin meer in. Mirthe zoekt het maar uit.

Ze hoeven niet over te stappen, en Silke besluit de komende anderhalf uur niet tegen haar zus te praten. Niet dat Mirthe er erg in heeft: die is gezellig in gesprek met medereizigers, met wie ze een zitje delen.

Na twee hoofdstukken stopt Silke met lezen en kijkt ze uit het raam. Ze vraagt zich wederom af hoe ze zo prikkelbaar heeft kunnen worden. Een cactus is er niets bij. Dit is helemaal niet de Silke die ze wil zijn. Maar pff, wat heeft ze moeilijke momenten gehad met haar zus. Een volwassen vrouw, die zich als een dolle puber gedroeg. Die als losgelaten wild op het strand liep als prooi voor alle testosteronbommetjes. En daar af en toe gretig op inging ook. Niets voor Silke. Zij gaat meer voor mannen van haar leeftijd. Maar ieder zijn smaak. Want ergens doen Mirthe en zij toch iets verkeerd: zijzelf is achtentwintig en Mirthe is de dertig al gepasseerd, en ze zijn alle twee single. Weliswaar wéér single, maar dan nog. Hoewel... Silke heeft wel iemand ontmoet. Nou ja, niet in het echt, maar via een datingsite.

Ze krijgt het ineens warm wanneer ze eraan terugdenkt. Is hij iemand met wie ze verder zou willen? Nee, zo ver vooruit wil ze helemaal niet denken. Misschien elkaar eerst een paar keer ontmoeten en dan zien waar het schip strandt. Hij reageerde gelukkig direct, en blijkt niet alleen voor de vleeskeuring op de site te zitten.

Weet je wat, besluit ze, ze gaat hem vragen wat met haar te gaan drinken, de komende week. Hij woont niet zo ver weg, volgens zijn profiel, dus dat zou moeten kunnen. En ja, zij vraagt hém, dat moet toch kunnen in deze tijd. Hopelijk is hij haar niet vergeten terwijl ze met vakantie was. Nee, vast niet. Ze is ervan overtuigd dat ze een goede indruk heeft gemaakt. Ze hebben niet voor niets al uren aan de telefoon gezeten.

Ze voelt zich weer vrolijker worden. Het is nog steeds stralend mooi weer, en straks zit ze weer lekker in haar eigen huis. Nog wel een nacht met Mirthe, maar soit, daar komt ze ook wel weer overheen. En als ze heel eerlijk terugdenkt aan deze tien dagen, was het zo erg toch nog niet? Nee, dat klinkt te negatief. Het grootste deel van de vakantie was helemaal leuk. Alleen die nachten waren geen succes. En dat er blijkbaar iets was met Mirthe, waar ze niet over wilde praten, na die eerste week. Silke is ook niet de gemakkelijkste geweest, dat beseft ze wel. En Mirthe was misschien een makkelijk object om tegenaan te schoppen. Dat verdient ze niet, want ze is een lieve meid. Heerlijk extrovert en o, wat zou Silke dat ook graag zijn.

Ze kijkt naar haar zus en ziet dat die het naar haar zin heeft met de mensen met wie ze in gesprek is. Silke probeert zich weer op haar boek te richten, maar kan haar aandacht er eigenlijk niet meer bij houden. Ze denkt aan haar fijne, nieuwe appartement en hoe ze daar nog mee verder wil klussen. Aan haar misschien-toekomstige date en waar ze kunnen gaan zitten. Aan al die leuke, nieuwe kleren die in haar koffer zitten, met bijpassende schoenen, en hoe blij ze is dat ze die nu niet aan heeft.

Wanneer de conducteur hun station opnoemt, staat ze alvast op. Mirthe blijft nog even zitten, terwijl Silke naar het halletje met de deuren loopt. Haar zus moet het zelf maar weten. Zij stapt hier in ieder geval uit. Over een kleine tien minuten is ze thuis. Heerlijk!

Mirthe komt toch achter haar aan, merkt Silke wanneer ze plots naast haar loopt.

‘We gaan toch niet lopen?’

‘Het is nog geen tien minuten lopen. Ik kan het zelfs in vijf. Als jij een taxi wilt nemen, vis je maar eerst je portemonnee uit je koffer, want die betaal ik niet voor je!’

Silke snapt er niets van. Waarom doet Mirthe nu ineens zo?

‘Maar ik betaal je terug,’ probeert Mirthe nog.

Silke schudt onverbiddelijk haar hoofd. Ze gaan lopen. Die paar meter... daar worden ze echt niet slechter van.

Wanneer ze acht minuten later voor de deur van Silkes huis staan, glimlacht ze. Ze is thuis. Eindelijk. Wanneer ze naar binnen gaan, jubelt ze nog net niet. Wat is ze blij met dit geweldige appartement. Ze vond het zelfs even vervelend om weg te moeten terwijl ze net verhuisd was, want ze woont hier pas sinds vier weken. Maar de vakantie stond al in de planning en ook daar had ze zin in.

Mirthe lijkt een stuk minder vrolijk. Ze ploft op de bank, overduidelijk geërgerd omdat ze heeft moeten lopen. Ze haalt het zelfs in haar hoofd om haar blote voeten op Silkes salontafel te leggen.

‘Zeg, voeten op de grond!’ roept Silke verontwaardigd, wanneer ze de maaltijd die haar buurvrouw in de koelkast heeft gezet, in de oven plaatst.

‘Ja zeg, ik ben hartstikke moe van dat eind lopen. We hebben net weet ik hoe ver gereisd en dan moet ik teruglopen? Met al die bagage ook nog eens. Je lijkt wel niet goed wijs,’ mekkert Mirthe.

Silke kijkt haar aan alsof ze vuur ziet branden. Werkelijk? Is dit haar zus? Haar vlees en bloed?

‘Wat mankeert je?’ vraagt ze haar heel rustig. ‘We hebben al zo’n beetje de halve dag gezeten, dus het is toch heerlijk om die paar meter van het station naar hier te lopen? Serieus, Mirthe, hoe kun je zo doen?’

Mirthe haalt haar schouders op en is driftig in de weer met haar telefoon.

‘Domino’s bezorgt de hele avond,’ zegt ze dan, alsof ze haar zus niet gehoord heeft.

Maar dan is het klaar voor Silke. De maat is vol! Ze laat zich niet meer overrulen door haar zus. Ze pakt haar telefoon, zoekt het nummer van de taxicentrale en regelt, zonder het met Mirthe te overleggen, een taxi.

Mirthe kijkt haar verbaasd aan. ‘Wat nou?’ vraagt ze.

Silke pakt Mirthes bagage bij elkaar, zet die in de gang en gaat voor haar staan: ‘Je taxi komt over tien minuten bij de ingang. Die brengt je thuis. Op mijn kosten. Ik heb het gehad voor nu, Mirthe. Je bent onmogelijk! Ik wil niet dat je vanavond hier blijft, dus tot ziens en tot later.’

‘Waar moet ik heen dan?’ vraagt Mirthe vertwijfeld. Ze verblijft hier omdat ze haar eigen appartement via Airbnb heeft verhuurd aan een of andere toerist die er twee weken in zit, zodat ze wat geld terug kon verdienen aan haar eigen vakantie naar Mallorca. Briljant bedacht, behalve dat ze dus al een nacht eerder weg moest uit haar eigen huis en er nu niet meteen in kan.

‘Bel mama maar of zo, die vindt het vast geweldig als je komt.’

Mirthe wil duidelijk nog wat zeggen, maar ze snapt dat Silke er klaar mee is. Ze trekt haar schoenen weer aan, pakt haar bagage en loopt de deur uit, zonder nog een woord te zeggen. De deur gaat met een enorme klap dicht.

Maar dat kan Silke niets schelen. Ze heeft het huis weer voor zichzelf. Eindelijk.

Vragen waar geen antwoord
op komt en ontdekkingen die
onontdekt hadden moeten blijven

Zussen Silke en Mirthe zijn elkaars tegenpolen. Dat is voor hen allebei lastig, maar waar Mirthe een fliere-fluiter is die haar schouders vaak over zaken ophaalt, is Silke een piekeraar die maar blijft malen over 'waarom toch' en 'hoe kan het anders'. Wat het nog ingewikkelder maakt, is dat Mirthe hun moeders lievelingetje is. Silke besluit voor haar eigen gemoedsrust afstand te nemen van haar familie.

Dan belandt haar moeder in het ziekenhuis en Mirthe heeft geen tijd om te helpen. Silke neemt deze taak op zich. Tijdens het verzorgen van haar moeder merkt ze dat die in koortsdromen dingen loslaat over het verleden. Dingen die Silke volstrekt verrassen, maar die ze misschien niet echt wilde weten.



Kirstin Rozema debuteert bij Zomer & Keuning met dit vlotte, vaak herkenbare en ook verrassende verhaal over twee zussen die niet altijd even goed met elkaar overweg kunnen, maar ondanks alles toch van elkaar houden.

Z&K

ISBN 978 90 2053 568 6 NUR 344



www.romanserie.nl